

VYSOKÉ UČENÍ
TRPA SLÍKAŘSKÉ
+
YETTI KLUB
BRNO

6.

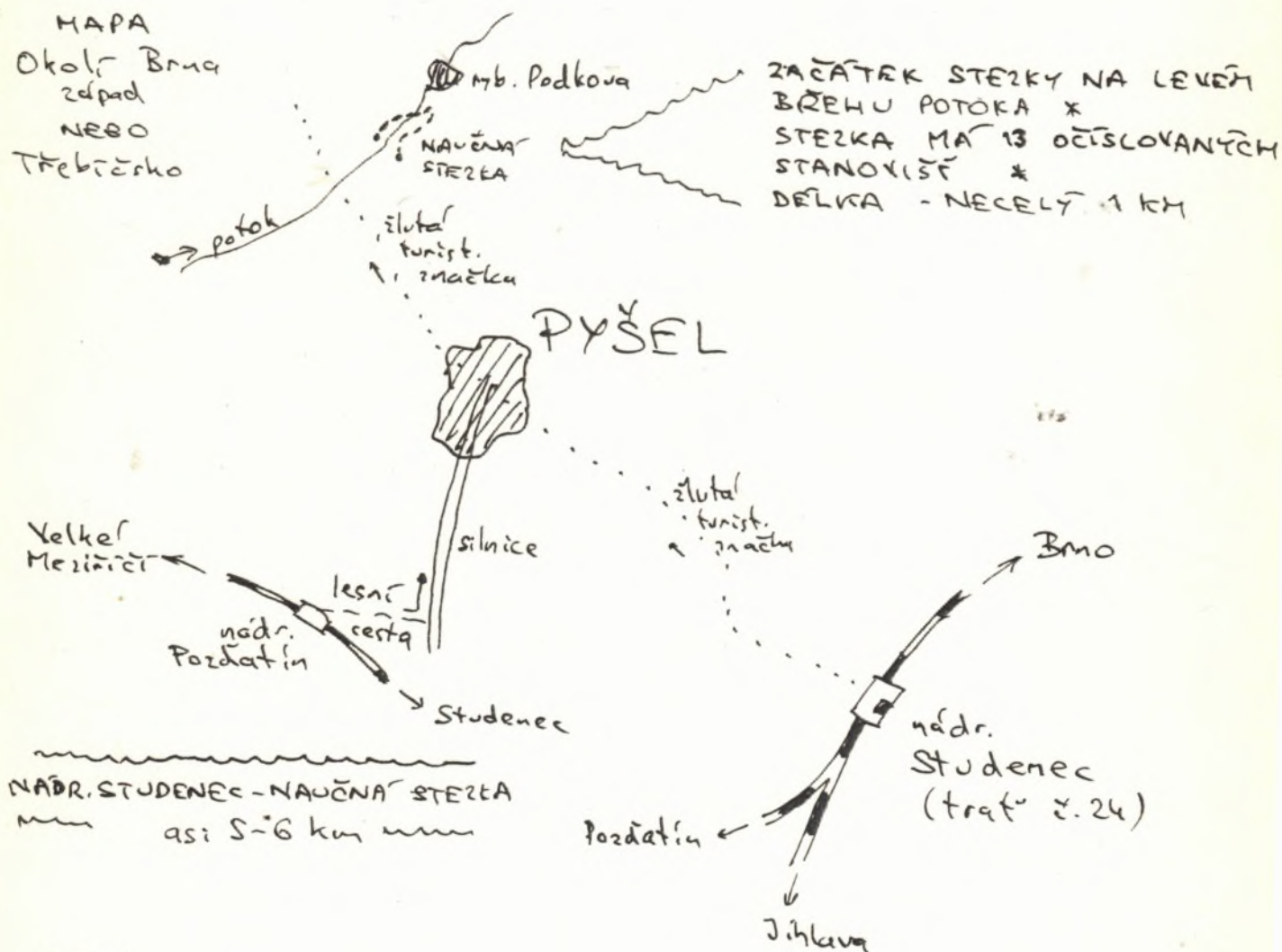
Plantážník

PROSINEC 1983

VÍTA

NAVŠTÍVILI JSTE JIŽ PRVNÍ NAUČNOU TRPASLÍKÁŘSKOU STEZKU NA SVĚTĚ ?!

Pokud ne a máte zájem o tuto
raritu a o trpaslíkologii vůbec,
postupujte dle následujícího plánu:

POZN.

stezka byla vybudována zásluhou odborné praxe studentů
Vysokého učení trpaslíkářského dne 29. října 1983

Bližší informace podají profesori školy a studenti, kteří
se budování stezky zúčastnili.

ZAMYŠLENÍ

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

NAD TRPASLÍKÁŘSKOU AKCÍ

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

RYZE NETRPASLIČÍ

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Nikdy jsme o sobě neprohlašovali, že jsme trampové. Možná jsme a možná ne - to je otázka dost komplikovaná. Rozhodně nejme zastánci "tradičního trampingu" /v pátek příp. v sobotu příjezd, odpoledne hrý, večer oheň, v neděli odjezd, ježdění na kemp, .../ Nikomu nechci tímto brát žádné představy nebo ho zrazovat - to je přece věc osobního názoru /taky nechci tvrdit, že jsme nikdy na žádnou takovou akci nejeli/. My jsme prostě trochu jiní - nevadí nám když přijede někdo s krosnou místo usárny, s větrovkou místo maskáče - nakonec kamaráda nedělá to jestli má kanady nebo botasky, ale spíš to jaký doopravdy je, co dokáže pro ostatní udělat a jaký má vztah k přírodě.

Každý z nás si rychle zvyká na to, že jezdí s kamarády ven, ví co se venku má dělat a co nemá. Ale každý jsme někde museli začít. Někdy jsme jeli na první vandr, poprvé jsme spali pod širákem, uctívali slavnostní oheň, zpívali Vlajku, ... Tyhle zdánlivé samozřejmosti nám přece nemohly být od začátku jasné, existuje přece spousta věcí na které přicházíme až nám je někdo ukáže nebo je nás naučí. Rozčilovat se, že si někdo chce opéct večer na ohni špekáčky je slušně řečeno hloupé. Není rozumnější tomu, kdo ještě všechno nezná, tenhle zvyk objasnit? Nebo "naše" ohně hoří jen pro "nás"?!

... A Z REDAKCE !!! ...

Poště se otvírá složka s nápisem Plantážník. A nás začíná strašit představa, že tenhle sešitek budeme vyplňovat pořád jen my a že nebude dlouho trvat a začne se mluvit, že už to není co to kdysi bývalo. Zkrátka, že se budeme opakovat. Takže byli bychom rádi, kdyby jste doma našli kus papíru a tužku.

O zadních stránkách se nám nechce ani mluvit. Jejich prázdnota svědčí o tom, že je všechno perfektní a bez chyb, že se vám líbí co napíšeme ...

A nakonec Plantážník číslo 7 vyjde koncem února 1984

Ahoj!

NAUČNÁ STEZKA TRPASLIK.

Milí studenti, vážení kolegové, kamarádi, popíši vám celou akci tak, jak to viděl já nehebné, stále slábnoucí, profesorské oči.

Již dávno tomu, co jsem se zabíral myšlenkou, jak nejlépe trpaslíkářské hnutí rozšířit mezi lid. A tu se z hlavy vyloučil mrška-nápad. Což takhle naučná stezka? Bylo by to hned zabít mnoha much jednou ranou :

a/Neúspěšná výuka studentů

b/Jeden odborná praxe

c/Vhodné místo pro inštruktážní slib

d/Vývěsky o činnosti VUTRu a YETIKLUBu

e/Způsob popularizace

f/Rekreace prof.sboru

Vše jsem uvážil a přednesl na kolegiu vedení VUTRu, kde jsem díky podpoře prof.Víty a prof.Belmondy návrh prosadil. Přizvaný odborník a osvětový pracovník asistent Čihák sice namítal, že liduprázdný kraj kolem vesnice Pyšel na Třebíčsku není zrovna nejvhodnějším místem pro popularizaci, ale byl velice elegantním způsobem umlčen slovy: "Seďni"!

Pak už k realizaci chyběl jen krůček. Akce byla naplánována na termín 28.10 - 30.10. Realizační tým : Víta-Belmondo, Sam./Zanechám již únavného titulování/

Když jsem se 28. ráno probudil, netušil jsem do jakého dne vlastně precitám. Nic tomu naprosto nenasvědčovalo. Jako každé ráno jsem oblékl svůj všední oblek vědeckého pracovníka, obuví zakryl dřevěné ponožky, popadl vycházkevou hůl a dopravil se do budovy s nápisem: Výzkumný ústav trpaslíkářský. Tam mne přátelsky zřevnil správce a sklačník výzkumného ústavu, milí pan Metelka: "Donesl jste mně to pivo"

"Zajisté, něco nového, důležitého?"

"Ale pořád to samé, noční směna zase zapomněla zhasnout v laboratoři. Já tam věčně chodit nebudu, stará říkala, že to je příliš, že bych jim tam měl pěkně zvednout mandle."

Po příjemném zastavení u vrátnice jsem vstoupil do místnosti, ve které pracuji společně s Belmondem a Víťou, jejíž stísněnost odpovídá naprosto celému trpaslíkářskému výzkumu.

Ti už mne vítali s otevřenou náručí, protože bylo nutné projednat závazné organizační pokyny. Dopracovat houf studentů a starat se o ně přes dva dny, to jistě není žádná maličkost. Zvláště pak, když se jedná

o tak významnou akci jako je stavění Naučné stezky trpaslíkářské. Smutně jsme se dívali při tom na prázdnou stoličku, kde vždycky sedával kolega Flobert, který byl vždycky v podobných případech naší oporou. Totiž nám zcela spolehlivě ukázoval řešení nejvíce komplikovaná, tím rozhodnutí velmi urychlil.

Belmondo navrhnul, že by se mělo písemně zpracovat Školení bezpečnosti práce a nechat si ho předem ode všech studentů podepsat. V petaz přišel i můj návrh stran Pokynů pro dopravu.

Řádně jsme věc prodiskutovali a rozdělili si úkoly.

Večer jsem vyběhnut vším potřebným očekával se Šuškou příchod účastníků. Na srazu v 17:30 v hale hl. nádraží již jich pár čekalo, ostatní se rojili jako z úlu. Houska, Lendy, Jura, Iva, Jarek, Jana, Katka, Metelka, Belmondo, Sam+Hum, Betelka, Angličan, Tiki + Vikki. Rozhlížel jsem, kde ještě chybí a rozdával sčítací karty.

Spolu s Belmondem jsme se snažili zvládnout chaotické pobíhání studentů a dovést celou skupinu do vlaku směr Jihlava. Z určité části se nám to dokonce podařilo za vydatné pomoci pana Metelky, který pomalu, ale jistě přebíral funkci školníka Naučné stezky Trpaslíkářské.

Ve vlaku poprvé spatřilo světlo světa v ruce svých čtenářů páté číslo oblíbeného světového, populárně - naučného, vědeckého časopisu Plantážník.

Nechtěl bych autorům příliš lichotit, ale musím říci, že mnohdy mi i oko zaslzelo, když jsem pozoroval ty náruživé tváře, nevnímající nic kolem sebe, jen očima hltající řádek za řádkem, nereagující na to, že si soused přihospodařuje jejich svržky. I já jsem si s chutí počítal. Pravda, moc mi toho také nezůstalo. Ale, co bych neudělal pro zábavu a poučení.

Studenec, tak se jmenovala železniční stanice, ve které jsme nenápadně přestupovali na přípoj do Pozďatína. V Pozďatíně jsme nechali vzkaz pro Třebíčáky, kde nás mají ráno hledat, a pak jsme zapadli do temnoty lesa.

Temno bylo tak neproniknutelné, že by bylo Jiráskovi dostatečnou inspirací. Přesto jsem chrabře po vzoru Homérových hrdinů vykročil vpřed, třímaje v ruce svítivý anachronismus.

Les nám byl mříž, když jsme jak lvevé byli o něj hlavami, chtějíce vzhůru k nebesům a byvše zemi jeti.

Brzy jsme narazili na asfaltku, která nás dovedla do Pyčele. Tam už na nás čekali hošní lidé s apartmá, které mimo jiné mělo k obyčejnému použití připravenou sprchu, televizi, kulturní místnost, výhled na vesnickou scenerii, co si kdo ráčil přát. I Angličan, jinak přivykklí na typický trávník, musel spokojeně konstatovat, že půda byla

čistá, dobře zastřešená, že místy její podlaha byla souhrnem různých sypkých hmot od cementu po krmení pro prasata-což samozřejmě nebylo na škodu věci, a že z pumpy při konstantním záběru tekla souvisle voda stejné barvy a příchuti, takže si nebylo co lepšího přát. Hrncel teplého čaje, který byl jedním z výsledků dojemné starosti našich hostitelů byl pak dovršením veškerého blaha. Proto nebylo divu, že se většina dala do rozjímání nad Plantážníky spolu se hrou na kytaru a se zpěvy. Zatím jsem s Jurou klusal do Studence a Belmonde s Metelkou pospíchali zpátky do Pozďatína. To proto, abychom nepropásli Pana, který měl přijet od Jihlavy. Přivítání bylo srdečné. Opravdu byl to on, ten kluk jedna ušatá, podpůrce trpaslikologie na Hradecku. Táhl sebou dokonce další oběť jeho vědeckých svodů - Eriku až z Ústí nad Labem. To je krásné. Nelituje oběti ani námahy pro vzdělání. Pyšelská půdní prostory přivítala další účastníky se stejnou samozřejmostí jako nás.

Protože bylo nutné se posilnit před náročnými úkoly, zalehl jsem a nechal si zdát o výzkumných úkolech, zatím-co na druhé straně se klábosilo o ste šest. Použití výrazu "slabé pohlaví" by rozhodně nebylo na místě pro tak dokonalou ženskou neutišitelnost. Myslím, že do semifinále Miss Klábošnice by se nemohla nedostat Šuška, Iva, Tiki nebo Vikki. I když Jana a Katka by jim byli důstojnými soupeřkami.

V sobotu ráno dorazili Třebíčáci a Víťe, o něco později i Shorty. V té době již všichni byli již zabráněni do usilovné práce. Ale nepředbihejme, jak se říká v šestičkových románech.

Totíž nejdříve následovalo náročné Bezpečnostní školení. Pátý bod měl tichý dodatek o nošení pánů profesorů po ukončení pracovní činnosti, čehož si nikdo nevšiml a s chutí školení podepsal. Ráno se pak nestačil divit, když černé na bílém tam stálo: Po dokončení Naučné stezky Trpaslíkářské budu své milé profesory Sama, Belmondy, Víťi nosit dle jejich pokynů a přání.

Večer samozřejmě byl na programu jeden ze zlatých hřebů pro zúčastněné: Imatrikulační slib. Studenti, kteří ještě nebyli přijati, měli příležitost přijímací zkoušky předem vykonat. Jak vypadal vlastní slib vyličím slovy přímého účastníka:

"Zář ohně dopadá až na kraj lesa, kam to mám vlastně jít?, nikde ani živáčka, tamhle je světýlko, podivně prosvítá mezi stromy, to není světýlko, to je zář, ano zář, že by polární?, ale ne-nejsem na poušti, au zase jsem narazil na lišejník, totiž smrk. Oči mám napjaté, co tam na mne asi číhá, jsem stále blíž a blíž-snad tisícero zapálených svíček hraje slavnostní světelnou hudbou, velký kámen,

Ano -to je imatrikulační kámen,a tam, tam na něm,div se světem,
v ligotavém plápolajícím svitu jako živí - oni.

Poklekám,slzy mi kanou z líc,tolik jsem se vás nahledal,vy jedi-
ní -TRPASLÍCI.

To je zjevení,trpasličí zjevení - cože?-mám opakovat podle hlasu
svého nitra?,slyším z poza kamene jako-by z hlubin země,slyším
ten hlas,na který nikdy nezapomenu.

Imatrikulační slib jsem složil v hlubokém dojetí

Je pravda,že někteří nepochopili vážnost slavnostní chvíle
a chovali se neuváženě.

To je všechno? Já jsem se na te tak těšila./Katka/

Tady te vypadá jak vánoční stromek,che che/Houska/

Nejnadanější studenti /Fan,Erika/ si krásně poplakali.

Večer u ohně se zábava díky Angličanovi,Humovi?Samovi atd. dobře
rozproudila.

Další den se přestřihávala páska VUTRu k zahájení činnosti stezky.
Velkou poctu být oním"střiháčem" měla Erika,protože přijela z
největší dálky.

Vrcholem přijímacího řízení všech studentů byla odborná praxe
postávání na zahrádkách.

Dělo se tak v obrozenecké obci Budišov u Třebíče.Je vidět,že geniál-
ní lidový myslitelé již dávno předpokládali v této vesnici vznik
Vysokého Učení Trpaslíkářského.Jak jinak bychom si vysvětlit,že
v názvu je zakódován tento nápis :BUDÍŠ O'VUTR

Na odborné praxi studenti měli za úkol 15 minut postávat na záhradce,
co-by trpaslík.Nejdříve se museli domluvit s majitelem,vytvořit ze
sebe za pomoci krepového papíru roztomilé človička a vhodným
způsobem zapózovat.

Angličan představoval typicky estrovního trpaslíka s dýnkou a se
sepjatýma rukama.Spolu se Samem a Humem vytvořili originální
trejsošši,na které majitelka zahrádky reagovala tak,že,když ji
přijela návštěva a tázala se po původu těchto okras,podotkla,že
to je podle amerického stylu života a že lepší než sádroví jsou
najmutí živí trpaslíci.

Jana a Katka měli poněkud odlišnou představu sei do stylu pálat
Karla IV.Nenapodobitelná mimika dávala celému obrazu honosnost
v pravdě královskou.

Houska a Lendy uskutečnili výjev z arménských dějin.Vážený kníže
zatíná pěsti při pohledu na ^{maslínský} vpád nájezdníků.Jeho zákonná
manželka ho sleduje oddaným pohledem,vičouce v něm jedinou spásu.

Šuška,Shorty?Hum navrátili scéně líbeznost domova českého podkr-
konošů

Návštěva Krakonoše vyžádala selku a sedláka natolik, že rozlévají z konvičky vodu.

Vikki a Tiki a Jarek přiblížili svým výjevem atmosféru manifestace. Oproti tomu kontrastuje žebrácky podání ruce Vikki/už je od sebe konečně rozeznám/.

Posouzení se ujal Víta a příslušné známky napsal studentům do indexu. V čekárně na vlak, kam jsme se přemístili, zahájil Víta další počouchlost tím, že kolemsedícím spříjemňoval život rozpravou, při které mělo vyjít najevo, že on je vychovatel skupinky bláznů, kteří jsou na vycházce. Jednoho pána mírně znervóznil a zbytek dokončil se mnou Hum, když do čekárny vlítl s rozevřenými nůžkami a já jsem ho jako-by náhodou zadržel. Pán na tento čin prudce vstal ze svého sedátka a v jeho tváři bylo vidno, že s tak milou společností setkává se poprvé.

Za chvíli po té přijel vlak a vrátil nás do reálného světa. Jedna akce skončila, byla spíše experimentem. Doufám, že jste se při ní aspoň trochu bavili, vy co jste se zúčastnili a příště pro vás, co budete mít jen trochu smysl pro nesmysl brzy nashledanou.

Sam

PŘIJÍMÁNÍ STUDENTŮ NA VUTR

- listujeme zkušebními zprávami

Další studenti se pokoušeli projít náročnými přijímacími zkouškami, ale naráželi na dobře zvolené prověřovací metody vědecko-pedagogického týmu: Víta - Belmonde-Sam. Protože k přijímacímu řízení byli připuštěni již dlouho sledovaní studenti, nebyl nikdo nepřijat. Je vidět, že dlouhá doba organizátorsko-propagandistická práce našeho profesorského týmu opět slavila své úspěchy.

Přijímání se již tradičně skládalo se dvou přijímacích testů, z vědeckého vysvětlení problému a z talentovek, ve kterých měli přijímaní namalovat na arch papíru téma: V lese, v lese, na jehličí koná se svatba trpasličí.

1/ Vikki a Tiki

Bravurně přešli nástrehami obou testů, ovšem lze o nich konstatovat, že jsou to protřelí studenti. Výhodně natou prof. tým tak, aby už začátku jejich studia nebylo jasno, která je která. Tiki nenápadně pozměnila své písmo tak, že vysvětlení problému je k nepřečtení. Talentovky byly průměrné - tam asi našvinělevat nic nešlo. Jejich taktika souhlasného kývání hlavou je nenapodobitelná. Přesto Vikki objevuje nového trpaslíka tzv. Chmatáka.

Svatba na jehličí
ve věku DISCO

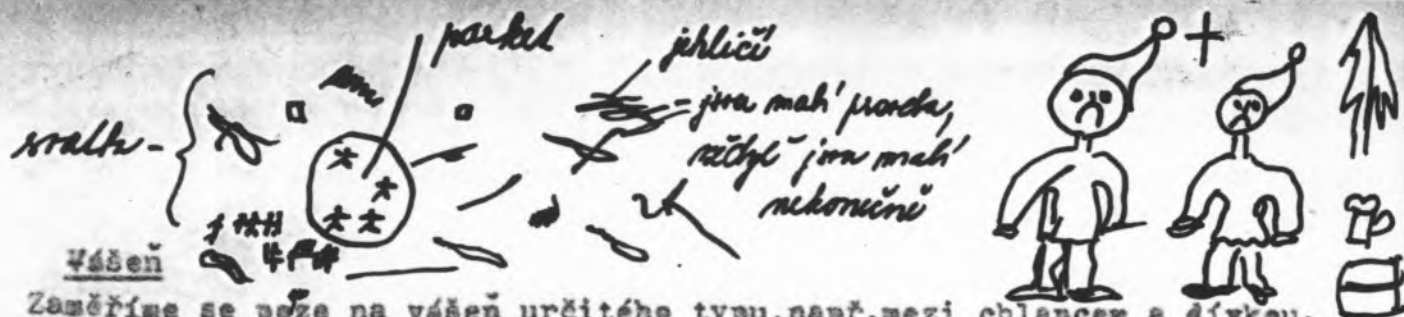
Svatobní průvod
už odešel, akorát
trpaslík Víta si
v lese, kde se
koná svatobní
obřad, zapomněl
lopaticku a
musel se pro
ni vrátit.

Hnat

Z hlediska trpaslíkologie vysvětlujeme pojem hnat takto: Určitý druh trpaslíků, nazývaný Chmaták, vlastní speciálně upravené lopaticky, tzv. škrabátka, kterými přejíždí po polštářích prstů/preti/ člověka. /Dodejme, že Chmaták je typičtější pro naprosto jinou situaci /

2/ Jura, Houska + Lený (2 postavíčky z Dívčického západu, kteří zřejmě utekli producentovi Špageti-westernu, kde měli hrát "křeví").

Tyhleto studenti nám velkou radost neudělali. Testy odflinkli, kde se šalo. Jura a Lený měli pěkné vysvětlení problémů. Zato talentovky: Houska se vyhla tématu slovy: Kde je chytřej, ten tu svatbu vidí, Jura trpaslíky namaloval jako nějaké mrtvolky a Lený kreslil vše z ptáčích perspektivy tryskového letadla. Nevádí, každá škola potřebuje své chudáky duševně, aby bylo komu nadávat a s čím srovnávat.

Zaměříme se poze na vášeň určitého typu, např. mezi chlapcem a dívkou. Každý má v sobě trpaslíky, v určité situaci může dojít k tomu, že tito trpaslíci se setkají, někteří se navzájem sobě zalíbí a z původního chlapce a dívky vznikne ještě další tvor.

Impotence

Pravda, z hlediska trpaslíkologie velice málo prozkoumaný problém. Trpaslíci této kategorie, tzv. "Trpaslíkus impetensis", jsou velice plašší, nepřístupní a málo ochotní. Především bych chtěl citovat z učebnice Vutr, Trpaslíci v impotenci./str.1273, odst.27, obr.987c/

1/Impotence je způsobena trpaslíky

2/V případě, že ne, platí pravidlo č.1

3/Shorty, Angličan, Erika

Shorty a Erika patří k našim nejnadanějším studentům, protože s láskou a s úctou vzhlíží ke svým vědeckým "tátům". Mají je rádi a proto se domnívají, že nebudou mít velké problémy, pokud budou i nadále takoví, testy výborné, Erika zaváhala při talentovkách, kde se pouštěla do přílišných experimentů. Angličan s klidem občana britských ostrovů popouzel svoji neznalost v testu Teoretické trpaslíkologie. Ostatní měl výborně.

VÝŘEZ Z OBRAZU VE ZVĚTŠENÍ

Sluch

Dopadem zvuku dochází k trpaslíků obsažených v centrálním nervovém systému k podráždění úměrnému ³V z log. velikosti trpaslíků způsobujících zvuk. Tato podráždění vyúsťují v konkrétní činnost: Je-li zvuk libý/disco, punk, rock a poč./trpaslíci se pohybují kolébavě s lehkými šotky stěn nervů, je-li zvuk nelibý/hlas přednášejícího/, trpaslíci hryžou stěny nervů. Výsledek je v obou případech podobný

ŽENICH (FIG.1)

NEVĚSTA (FIG.2)

formí gratulanti
(odratí figury)

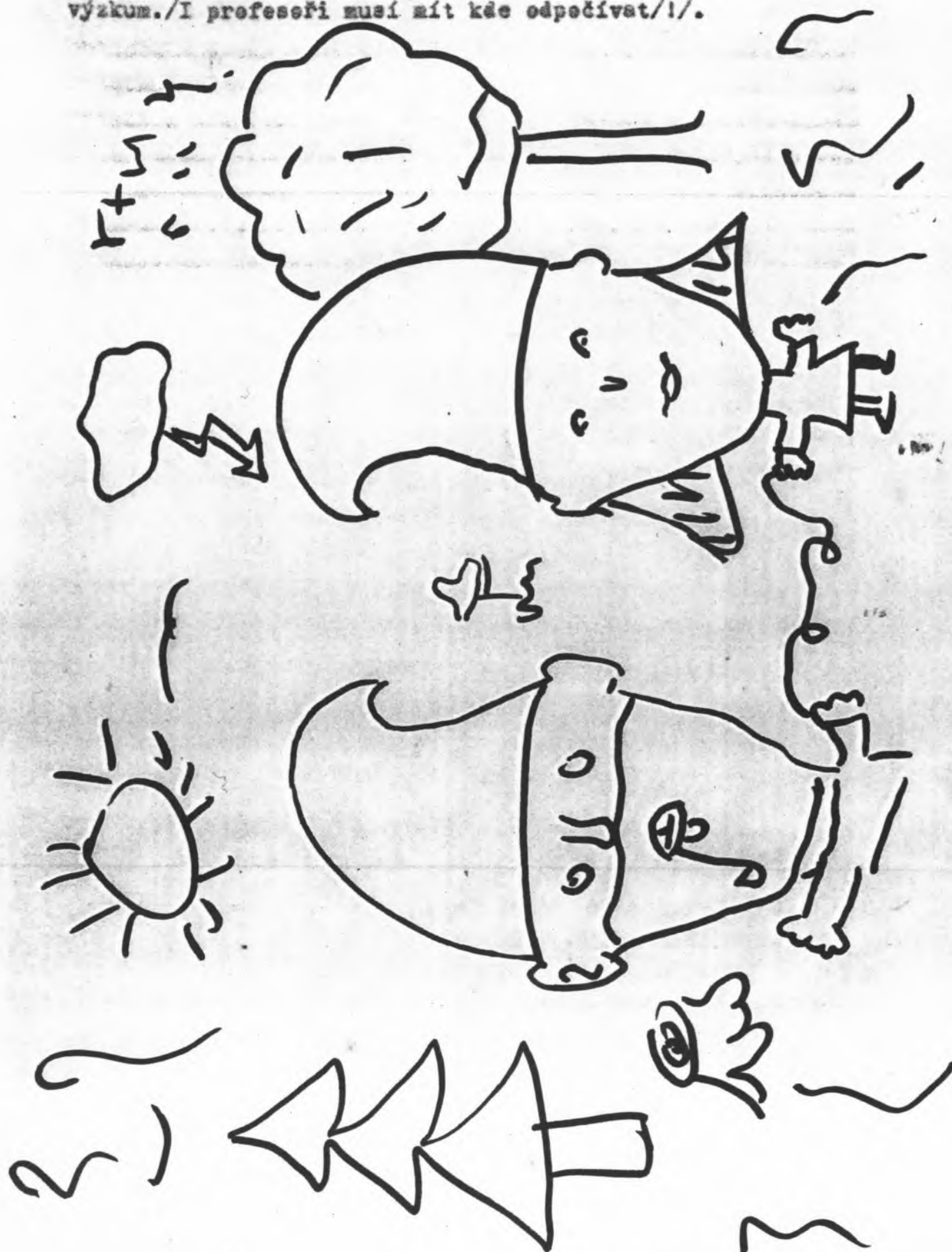
* - Modrín Holland

** - Progrezivní poph - podle modrín holandské

plavky u všech polární!!!

4/Baleun, Hrouzek, Leoš ... Třebíč

Testy se nemohly nikomu líbit, protože v teoretické trpaslikologii byly pár zbytečných chyb. Věřím tomu, že nedmyslných. Jinak-Brave. Již teď vás lze doporučit do druhého semestru. Ovšem, bez zkoušek to nejde. Pro vás budete jen formalitou./ Připravte se na Letní aktivitu studentů IAS -budete pracovat na třech domcích, které jsou nezbytné pro další výzkum./ I profesři musí mít kde odpočívat./!/.

Střevní odvod plynu

Znalosti z trpaslikologie si osvojují krátce, z dosud osvojených znalostí se domnívám, že to je když: Proces odvodu probíhá ve válci z pružných stěn. Trpaslíci se shromáždí na startovní čáře/pekudě možno co v nejhejnějším počtu/, uchopí se za ručičky a společně se řítí do cíle, vyvineu uctihošnou rychlost, která za nimi vytvoří vzdušný vak pohybující se přímoúměrně s klubkem trpasličího národa. Takto valící hmota již není k zastavení a končí...

Infarkt

Z hlediska trpaslikologie je infarkt způsoben nadměrným množstvím červených trpaslíků v lidském organismu. Svoji přítomností v nadměrném množství způsobí pomalejší keloběh protékajícího média v lidském rozvodném systému. V kritické situaci kdy se spojí se své malé ručičky a dojde k zastavení krve a tím k velkému trp. infarkt.

Klipy VODEVŠAD

VEČER TULÁKŮ Určitě ti z vás, kteří byli na budování Naučné stežky ví o koho jde - o partu kluků /ale i holek/ z Třebíče, kteří si letošní prázdniny umínili projít pěšky celou republiku. A jak to má být vyšli z Aše a skončili asi po 1000 km v Košicích. Denně šli přibližně 25 km a prošli západočeské lázně, Berounku, Sázavu, Žďárské vrchy, Moravský kras, Chřiby, Bílé Karpaty, Malou Fatru, Váh, Nízké Tatry a Slovenské rudohorie. Kromě vlastní vlajky a krosen na zádech, nesli fotoaparáty, takže nafotili tolik diapozitivů, kolik kilometrů ušli. A právě výběr těch nejlepších s povídáním o celé cestě byl jednu podzimní sobotu na programu v trebišské sokolovně. Hezkej večer a víc neprozradím, protože Československo 83, jak Tuláci expedici nazvali bude i na jednom z příštích večerů Ozvěny.

RIKI, TAPI A DĚTI Doslova opsáno ze zvonku na jednom brněnském paneláku. Tapinu snad už ani není třeba představovat /právě teď prý píše něco většího/, Riki je obrýlený vousáč pracující ve stavebnictví. Je tak trochu ve stínu Tapi, ale i on se svými povídkami býval na minulých Trapsavcích úspěšný. Takže z celé rodiny do tramského psaní nezasáhly děti - Martin a David /odbyvající si už školní starosti/ a malá Zuzka /ale ne zas tak malá, aby se s náma nedomluvila/. Řeč vůbec nešla o psaní, jak by se dalo předpokládat, ale o dětech. Ne o vlastních /nakonec o čem bychom mluvili my - tedy já a Vašek/, ale o těch co chtějí ve svém volnu něco dělat a někdo starší jim v tom musí pomáhat. Možná vás překvapí, že Riki i Tapi jsou pionýrstí vedoucí, dělají tradičně indiánské tábory, ... Sami k tomu říkají, že u některých jejich kamarádů /nazvali je ortodoxové/ jejich činnost v pionýru znamenala bouři protestů. Nicméně jsme se shodli natom, že na názvu organizace zase tolik nezáleží a že hlavní je, co se pro děvka dělá. Závěr debaty vyzněl zdrcujícíně pro Vaška, který se snažil malou Zuzku naučit rozeznávat barvy. Nepodařilo se!

ŠKATULE, ŠKATULE, HEJBEJTE SE Když vyběhl článek o večeru na Buffalu a byla v něm zmínka, že dvojice se zase jinak promíchaly, nemohl nikdo tušit, že za pár měsíců už bude zase všechno jinak ... A tak mě napadá, že kdybychom se vzájemně nepoznali, scházela by se u Svratky dál parta kamarádů a název Dálka by nebyl jen napsaný na base. Kdyby nás Vašek nezatáhl na Buffalo v době, kdy se kluci dívali na holky jako na zjevení a všichni jsme byli vyplašení ze sebe navzájem, kdyby Dálka nepřijela na loňský tábor a Trojúhelník, kdyby nebyly velké akce pro všechny ... docela možná by to všechno dopadlo stejně. Nakonec tohle není problém jen z Buffala, jenže tam to teď vše nejvíce ...

JAK JSME ŠLI NA SPIRITUÁL KVINTET Vypadli jsme z plaveckého stadionu, chvíli bloumali po městě a pak Víta navrhl: "V Husovicích jsou Spirituáli, tak tam zkusíme po přestávce zajít." Šli jsme. Vklouzli jsme dovnitř, tedy první Víta: "Jéé, voní mají bicí!" úvodní šok. Zírám jako zjara: "Hele, co to mají za aparaturu, samý světýlka, repráky, ..." "Ježišmarjá, na čem to jsme?!" uvědomujeme si realitu. Dokonce se dá říct tvrdou realitu /rockovou/ Luboše Pospíšila a skupiny 5P. A stejně byli výborní.

VŠECHNO JINAK Pesimistický článek o stavbě okruhu Velké ceny v lesích Pohádky máje jste četli v době, kdy už bylo vše jinak. Celá akce byla zastavena a jedná se o tom, aby se lesy nezničily. Povídat by se o tom mělo na vánoční Ozvěně /jinak článek v časopise Naší přírodou/. Takže boj o lesy není prohraný, ale vyhraný zdaleka ještě taky ne.

STALO SE ROKU 1869 četníci z Benešova nad Ploučnicí zatkli zyle-
tého muže pro potulku. Okresní soud v Děčíně se na dotazy v Sasku
dozvěděl, že zadržený muž je dlouho hledaný "trestanec" Karel May.
Autor Old Shatterhand a Vinetoua měl až do roku 1870 časté styky
se soudy a byl také několikrát odsouzen...

ČTYŘIA DVACETI HODINOVKA Jestli jsi už někdy stál-a na běžkách a máš
chuť, seber běžky a manažera a pojeď si zkusit svoji vytrvalost
14.-15.1.1984 na Vysočinu, Tři Studně. Jede se asi po osmikilometro-
vém okruhu, ve dvojicích nebo sólo. Závod se může přerušit, ale musí
se jet poslední kolo. Jezdí se 24 hodin, za tmy se svítí čelovkami,
tj. svítilnami vlastní výroby umístěnými na čele. Startovné je 50 Kčs
/proti loňsku o 30 Kčs předražili. Ubytování zajištěno ve vytápěných
chatkách. Informace o přihláškách, stylu mazání, konkurenci, pořada-
telích a vybavení podám já, o stravování během závodu, masážích a
dalších povinnostech manažera podá Belmondo. Šlus. /Šuška/

VŠEM! VŠEM! VŠEM! Dne 4. února v sobotu budeme na počest 108. výro-
čí narození Jacka Londona pořádat

soutěž trojic, nejlépe sehraných. Budete potřebovat jinak ztěží
uspějete/ sáně či jiné sněžné vozidlo /pokud bude sníh, sekery
/družstvo alespoň jednu/, příp. pilu /není nutné/. O co přesně půjde?
Dozvíte se na místě anebo ještě dřív, pokud si vyhledáte v Londono-
vi cože se to vlastně muselo v oné soutěsce dělat...

A strašně moc vás zveme.

Sraz všech na konečné autobusových linek 46A, 66, 71, 77 na Lesné
v 8,15 hod. Do večera budete doma.

PROTOŽE NAM UŽ NEZBYL ČAS NA VYMYSLENÍ A ZPRACOVÁNÍ
LEPSÍHO BLAHOPRÁNÍ K NOVÉMU ROKU, TAK ALESPON
TELEGRAFICKY

VAM PREJEM VSECHNO NEJ/ A JESTE
MNOHEM VIC V ROCE 1984

AHOJ ! HEJ HOU ! AHOJ !

BELMONDO + SAM + VITA

PF
1984

6. VEČER

T.O. ONTARIO

12. 12. 1983

Tuláci z Buffalo center začínají hrát ...

Začátek 6. večera se vyznačoval tím, že v prostorném "koncertním sále" bylo nezvykle málo posluchačů, ale nakonec se prázdná místa zaplnila. Daleko víc než o hraní a zpívání, které jako vždy bylo dobré, by se dalo psát o tzv. vnitřní situaci /ale o tom se píše jinde/, takže k té hudbě. Zdá se mi, že na těch úplně nejprvnějších večerech jsme si měli možnost všichni zazpívat víc. Snad to bylo tím, že skupina Pálka /v té době ještě existující/ hrála písničky Ozvěny, Roháčů a Brontosaurů. Teď si sice můžeme poslouchat hezké Plíhalovky, Nohavicu, či jiné převážně folkové laděné, ale ne všichni a ne všechno známe.

Na skládací židličku pro hosta tentokrát zasedl BPV /budoucí předseda vlády/ Fumas v nádherném khakiově oblečku s ledabyle rozepnutým knoflíkem /jak tvrdil je to povoleno pro větší pohodlí vojáků/ Mimo jiné -zajímavý dotaz: Za kolik to máš holube? -Za sedm spartakiád /to máme po pěti letech dohromady 35/. Dále Fumas líčil jakým zpustlým životem žije, že např. v neděli vstávají ráno až v sedm hodin ...

Reprodukovaná zpráva, zachycená z kosmu, byla opravdu perfektní, snad jen ne všemu bylo dobře rozumět. Ale nápad to je jedinečný. Tentokrát jsme si mohli i zasoutěžit v lepení papírových řetězů. O tom bych se nerad šířil, ale soutěž skončila vítězstvím Fumasova družstva, ač toto mělo o jedno očko na řetězu méně než naše. Argument, že náš řetěz byl neklvalitní, je naprosto nepravdivý a je to pocho-pitelná intrikánská podlézavost budoucímu předsedovi /vlády ????! /pozn. - a to chceš parde na VUTRU udělat zkoušky ?!

Řetězy, prskavky, svíčky, vánoce ...

Takže vzato dohromady dobrý večer, ale ... mohl by být lepší /lepší o to, co nejdříve předem nacvičit a naučit/.

B.

BRDÁRNA

18. 12. 1983

Nohy jsme si zapomněli ráno namazat, jak nám to zvadle doporučovalo. Nicméně jsme se kolem deváté hodiny u Vaška sešli v počtu o mnoho nižším než na první Brdárně /v lednu 1983/.

Kromě devíti fotografií pořízených v centru města /a jeho okolí/, každá soutěžní dvojice obdržela 2X pět životů a list s úkoly.

K těm životům bych měl za Fakultu Rychlých šípů připomínku, že zásadní nedomyšleností bylo to, že nové životy se nedaly získat v trafice pana Čěspivy... Úkolů bylo patnáct - která je nejstarší zahrada v Brně, z které doby je většina domečků na nám. Svobody, co se hrálo před 100 lety v Brněnských divadlech, jaké je nejmladší zvířátko v ZOO, co je to "šupák" /pozn. Vašek to není/, jaké je nejčastější jméno brněnských tramvajáků, vymyslet telegram do Mongolska co nejlevnější, kde je v Brně nejhlubší studna, doveďte na sraz co největší zvíře, odkdy má brno sanitky, do skleničky od výživy nasbírejte plody či semínka ... a spusta dalších

Popis našich cest, které se mnohokrát zkřížily nebudu popisovat protože by určitě zabral spoustu místa. Nakonec jsme se šesli zase u Vaška, kde se vše vyhodnocovalo. Nejradostnější událost událost nastala, když jsem obdržel zabalenou věc - dosti velkou, tíhy značné. Po odkretí papírů se zjevil v plné kráse TRPASLÍK /železobetonový/. Studenti VUTR Sam a Hum byli pověřeni výzkumnou prací na tomto exponátu a zejména odnesením. Tento exponát se zajisté již od jara stane nejvýznamnější součástí Naučné trpaslíkářské stezky.

Dál jsme stihli už jen diáky, rozebrat si camrátko, říct si AHOJ na příští ... příští Brdárna nebude, takže litujte všichni co jste nepřišli. A za všechno za tohle mohli Vašek a Medúza ...

ZELENE pozdravy

Vzpomínáš co jsme si řekli, když jsme zakládali Yetti klub? Že do něho nebudem přijímat ženský, protože by nás rozvrátily. Teď se musím smát. Je to asi černý humor, ale já se nesmál tomu, že to jde s náma /Yetti klubem/ z kopce, ale tomu jak je lidstvo /tedy i my/ nepoučitelné. Že příčinou rozpadů a rozvrátů v partách jsou většinou ženský není přece nic nového. No a vzali jsme si z toho nějaký příklad? Nevzali. A nevemou si ho ani ti po nás. A dobře jim tak. Ono to asi musí být. Tak je to hold na světě zařízený.

P.S. Mám geniální nápad na uspořádání jedné akce. Jenže si teď nemůžu na něj vzpomenout. Takže až příště.

S odepsáním jsem čekal naschvál až na tento den. Dnes to máme totiž hluboko pod 400. Máme to za 399 ...

V tom armádním kole psůvoda jsem skončil na 7. místě ze 16. Myslím, že jsem mohl klidně být takový třetí, kdybych nebyl blbej, jenže to bych zase postoupil do celonárodního kola a na to se s tím psem necítím, takže jsem celkem rád že su blbej.

Mám bezva nápad. Tys mně poslal pohled bez známky a já žádnou pokutu neplatil, tak já ti zase pošlu dopis bez známky a když nebudeš platit taky žádnou pokutu tak si můžem posílat dopisy bez známek. Dobrý, že? To víš na to můžu přijít jedině já.

P.S. Tak jsem si teď ten dopis přečetl, ale zjistil jsem, že přečtu asi tak 50%. Doufám, že přečteš víc.

P.S.2/ Na Ozvěně mě neuvidíte dřív než 26. září 1984

/FLOBERT/

Tady začíná podzim a já bych nejradši utehl. Ještě celý rok a půl než znovu obléknu zlatý civil a znovu vyjedu ven. A hned jak budu doma uspořádám řádněj potlach. Všechno si připravím ještě než přijdu domů. Těším se na to jako malej kluk.

Ještě mám jednu novinu - teď sem narukoval jeden kluk, je to nevlastní syn Wabiho Ryvolý. Takže další spřízněná duše. Už se těším až nás to skončí a vyrazíme ven. Je nás tady víc vandráků takže tu nejsem tak docela sám. A dopisy od vás mě drží při životě. Pozdravuj všechny kamarády a kamarádky a za rok a půl jsem zase u vás.

/PUPÁK/

Tak tě a všechny a ostatní zdravím z toho zeleného vandru. Dříve, když jsem toto pojmenování slyšel, považoval jsem je za legraci a nevěřil, že člověk může prožívat vojnu doslova jak v civilu na vandru. První měsíc byl v kasárnách v Chomutově, samé nástupy a slavnostní pochody, jinak strašná nuda, kterou jsme si krátili tzv. hrou na práci v továrně - lehneš si na postel a kdo chrápe, představuje soustruh. V listopadu se vše změnilo. Místo určení: Poleň u Klatov. Jo Poleň, to je od nás hodinu cesty. To - u nás - je kopeček, na něm je domeček, připomínající turistickou chatu - snad v míru, a vně skupina poustevníků nebo lesních mužů, jak nás nazývají místní občané. Neodivím se, protože uvidět zarostlé a propocené vojáky může být pro civilizované lidi šok. Dnes má přijet holič, spíš holička, která se podle slov své vedoucí může naučit stříhat pouze na vojácích. Jsem však rafinovaně na služební cestě, takže uniknu misionářské výpravě. Jinak se tu už sánkuje. Teplo je tu večer, to se roztopí kamna na červenou barvu, avšak ráno není teplota daleko od nuly. Krásné je také používání WC. Jinovatka na stěnách a trubkách připomíná WC sněhové královny. Před usednutím je třeba rozalátit led na desce a prkénko trochu ohřát rukama. Služba je tu však hrubá - 24 hodin a den volna. Držte mi palce, protože já jsem pořád jednou nohou v

kriminále, švejkovat se tu moc nedá. Co mi tu chybí jsou kamarádi z civilu, větrovka, bunda aspacák, protože ty vojenský jsou vhodný jen do kasáren.

Podle dopisu sepsala a adresu vlastní Šuška.

/MIREK/

Pokud si ho nepamatujete - vysoký kluk v brýlích, větrovce s foťákem a byl na "Člověče, nezlob se!"

Máme tu pořád sluníčko, mazáci jsou jako vlastní bratři, výběr ze tří jídel, péřové duchny, vlastní čističe kanad, televizi, kino, radio, magnetofon, gramofon, promítačku, videodiskotéku každý den od 20 - 23,00, Člověče nezlob se, šachy, dámu, mlýn a na dvoře krásnýho trpaslíka a zítra mají přijet zahrát našemu útvaru Brontosauři, taky je tu každý den teplá voda, šampon na vlasy fasujem Chanel č.5 a Nivea milk. Nošíme dlouhý vlasy, uniformy na míru ...atd Tak tohle všechno tu nemáme. Dobrý ne? Eště se divíte, kde беру tolik humoru. Tak se přestaňte divit neboť jsem si právě při psaní jména Yetti klub vybavil vzpomínky na Brněnský i světový trojúhelník, Kdy vyjde Plantážník č.5? Stále se ptám trafikantky zda ho už má a ona na mne kouká jako zjara. Dnes mi řekla, že telefonovala na PNS do Prahy a tam taky nic nevědí. Je to šlendriánka... I zde se vyskytují trpaslíci, ale jsou jaksi moc malí a nějak je nevidím. Ale cítím. Nějaký trpaslík mně to zavařil u mazáků ... Napište co nejdřív co děláte a jak žijete. Musím už jít na 14.díl seriálu TV novin. Moc na vás vzpomínám

/CLY/

Včera v radiu hráli Nohavicovu písničku, která si myslím přesně sedne do té mozaiky zelených pozdravů ...

Stál voják na dešti a bylo to už k ránu,
stál voják na dešti a hlídal zbrojní sklad,
stál voják, stál tam sám, přšelo do kaštanů
malcunke svítalo, šli ho už vystřídat.
Vzal voják samopal, šel do úst hlaveň tmavou
a byl ten polibek hořký a ledový
to mu tam na dešti v té chvíli táhlo hlavou
od toho vojáka nikdo se nedoví
Leží a nedýchá, líják mu ránu myje,
krev bloudí, země má co s ní
Je zbytečná ta krev i voják zbytečný je
navždycky zbytečný, navždycky dezertér.
A my tu stojíme a soudit by se chtělo
tohle se nedělá, tak neumírá muž
jenže to promoklé, to natažené tělo
nevzbudí žádný soud a žádná moudrost už.
Kdopak mu pomohl, kdopak mu ruku podal
když v noci na pryčně seděl a nemoh spát
Tak někdy cizí jsme, lhostejní jak ta voda
a pak se na dešti zastřelí,
zastřelí
KAMARÁD !!!

OTEVŘENÝ DOPIS SVĚTU NEJEN MLADÉMU

Poslední dobou se začíná mezi kamarády dost mluvit o starém problému - tramp a okolní svět.

Parta kamarádů jede ven a na nádraží jsou kontrolováni zároveň s partou pávních trampů, ve vlaku jim někdo nadá, že svým zpěvem ruší, i když zpívají potichu a chovají se slušně. Příkladem by bylo hodně a tak je najednou celý svět proti nim. Nemyslím tím teď žádné šlásky v Táborovém ohni, ale všechny známé a neznámé kamarády co dělají z ježdění ven patent na poctivost a jediné dobrou věc. Většina z nás má dobré zásady a vytvořila si svoje hodnoty. To vše je v pořádku. Ale nemusíme dělat z těchto hodnot modly a uzavřít se před okolním světem.

Pokud utečeme před světem a nic jiného než vandr nás nebude zajímat, tak budeme skoro stejní jako pan Křeček, pro kterého začíná svět až za prahem jeho bytu. Že chodíme sázet stromky, čistit lesa řeku, není důvod k chlubení co jsme pro ostatní udělali a k tomu, aby nám hajný povolil postavit srub. Vždyť ten pan Křeček jde občas na brigádu, aby měl dobré hodnocení.

Pomáhat nejen v lese, ale všude tam kde je topotřeba, by mělo být povinností nás všech, co si o sobě říkáme, že máme vztah k přírodě, kamarádům.

Když je pro někoho smysl života jen ježdění ven a okolní svět ho nezajímá a ještě hrdě tvrdí, že ho ani nepotřebuje, tak je asi trochu sobecký.

O tom, kdo rozdělá oheň z mokrého dřeva, má perfektně sbalenou usárnu, pěkně hraje a zpívá, umí lasovat a kdoví co všechno ještě, se říká, že je dobrý tramp.

O tom, kdo bez rozdílu dokáže všem pomáhat a chápat je, se říká, že je dobrý člověk.

Chceme, aby nás okolí tolerovalo, ale mnohdy někoho mimo sobě rovného tolerovat neumíme, nebo nechceme. A ještě pár slov k těm, co jedou na mnohatisícovou Portu nebo podobnou akci, tam si nedají pozor na věci a pak píší jak se zklamali v kamarádech. Pamatují Porty, kdy na ně jezdilo pár set lidí. A i tehdy se sem tam něco ztratilo. Teď je Porta a všechny podobné akce dost v módě a netroufám si odhadnout jak velká část těch, co na ni jezdí, má ten správný vztah ke svému okolí, přírodě. Vztah, o kterém se tak mnoho mluví. Vždyť i ti "pravověrní" se nechají strhnout davem a pak se rvou o Portýry, ve Svojských rozkopou při odchodu koše s odpadky, v Brně na Ozvěně skoro vyloží dvěře. Proto, aby takových bezhlavých davů bylo co nejméně, se snad vyplatí o okolí a svět zajímat a něco pro něj dělat.

/ VAŠEK /

JEŠTĚ ZE ZELENA ...

Píše kamarád, který rozšířil řady naší zelené armády. Jsem tady sice krátkou dobu, ale přesto nemohu potlačit vzpomínky na civil a lidi, kteří mě jím provázeli. Proto bych rád věděl co se děje a jak žijou kamarádi. Jak se vede Fumasovi a "limonádovému králi"? Nyní, být na Fumasově místě, nejspíš bych se šel oběsit. Ze mne chtějí udělat velitele obrněného transportéru neboli také jinak bigoša. Blíží se vánoce a mám slíbený opuštěk. Takže jestli někdo něco nezblbně ... Mámetotíž už druhýho z naší rotý v Sabinově a jestli to tak půjde dál, budou opuštěky zaraženy. Všechno nejlepší do nového roku všem kamarádům a kám přeje bigoš

/ZDENEK z Nedvědice/

VELKÁ CENA

ZA JAKOU CENU?

V Žebětíně, na dvou místech visí takhle vývěska :

VELKÁ CENA BRNA

Kácení 140 ha LESŮ POZASTAVENO A BUDE ZRUŠENO

ZA budování autodromu by vysychalo 12 vedních zářejů

Šlo by o výsměch Chartě přírody OSN.VC ČSSR proto

buďte na nevyřešených plechách u Mekré

Brontosaurus VŠT

Tuhle vývěsku jsem poprvé spatřil 1.prosince, velice mne překvapila, protože jsem se domníval, že stavba VC je již schválenou záležitostí. Snad proto jsem se rozhodl udělat takový názorový průzkum Žebětínem a udělat si konečně jasno v určitých věcech.

Navštívil jsem celkem 12 lidí, vesměs veřejně činných, mimo jiné i bývalého předsedy NV v Žebětíně. Celá akce trvala pět dní a konala se převážně ve večerních hodinách, kdy je možné vůbec někoho doma zastihnout.

Hned na začátku jsem si stanovil těchto základních otázek : Kdy se lidé dověděli o VC ? Z jakého podnětu to přišlo ? Kdo o to žádal ? Kde to bylo projednáváno ? Jestli byli přítomni zástupci ze Žebětína, jestli bylo nějaké odvolání posíláno ? Kolik to mělo stát ? Kdo to bude platit ? Kdy se plánovalo se začátkem stavby ? Co se děje teď ?

V průběhu průzkumu přibýly další otázky : Kdy v Žebětíně byl zrušen NV ? Co bylo jeho důvodem ? Vědělo se o VC, když se národní výbor rušil ?

Proteže jsem zprvu až na jednu výjimku nikoho v Žebětíně neznal, musel jsem navštívit místní školu, abych se dověděl ke komu mám jít, kde by z titulu své funkce mohl něco o VC seriózně vědět.

Tam jsem si po delším shánění vypracoval seznam s adresami a s označením veřejných funkcí u jednotlivých lidí, protože je důležité vědět, koho mám před sebou. Podle toho seznamu jsem pak postupoval a s dalšími informacemi seznam doplňoval.

Všechny tyto návštěvy měli společný úvod.

Nejdříve jsem zazvonil, představil se, řekl jsem, že mne zajímá problematika VC, že bych se rád o tom něco dověděl. Potom se každý podezřívavě na mne podíval, po dlouhém přemýšlení mne pozval dál a před tím, než sám začal o VC hovořit, důkladně si převěřoval, kdo jsem : Vy jste novinář ? Kdo vás za mnou poslal ? Já toho stejně moc nevím, měl byste spíš navštívit... Koho zastupujete ? Mohl byste se nějak legitimovat ? Proč vás to zajímá ? Jste pro VC nebo proti ? Vy nejste ze Žebětína, že ? Student ? Kde pracu-

Jete ?

Později se každý sám o VC rozevkládal. Samozřejmě velmi opatrně. Oficiální stanoviska promíšená s nicneříkajícími slovy.

Když jejich pozornost opadla, snažil jsem se nanápadně vyptávat na věci, který mne zajímali. Tak, aby otázka souvisela s diskutovaným problémem. Né vždy se to podařilo, jak bych si přál. Nikde není zaručeno, že to, co jsem se dověděl, jsou pravdivá fakta. Jsou to pouze slova, která nemusí být ničím podložena.

a/ Žebětín připadl jako součást města Brna v roce 1971. Do roku 1976 v Žebětíně fungoval místní národní výbor.

Důvodem zrušení je právě rok 1971.

/Je-li tomu tak, proč byl zrušen až v roce 1976, proč pět let smysl NV měl a pak najednou ne ? /

V roce 1976 se o VC nic na národním výboře nevědělo.

/???/

b/ Stavět VC v oblasti Žebětín - Ostrovačice - Brno vzešlo z popudu Krajského výboru SVAZARMU, který se stal investorem.

Mezinárodní meteoristická federace dala čs. zástupcům ujištění, že jestli autodrom nebude vystavěn do dvou let s vyhovujícími parametry, bude VC ČSSR odebrána.

c/ V uvažování bylo 7 variant, 7 možných prostorů VC.

/Mokrá, Mest, Bratislava, Žebětín-Brno, Žebětín-Ostrovačice - Brno, atd./

d/ Žebětínští se o VC dověděli v roce 1980 na veřejné schůzi, většina s tím nesehlasila. Ovšem neměli možnost celou věc odhlasovat.

Občanský výbor posílal několikrát odvolání a protest. Na jedné schůzi občanského výboru se dotazovali vyššího orgánu, zda mají právo znát přesné rozmístění dráhy v terénu, odpověď - ne, pouze stavební podnik.

e/ Vc měli projednávat Městský NV a Okresní NV, protože uvažovaná VC leží na katastru Brna-města i mimo něj. Protože však pracovníci NV byli písemně napadáni a tlačeni k jednostranným závěrům, bylo rozhodnutí přenecháno Krajskému NV.

f/ V Ostrovačicích se prováděli na poč. jaře 1983 nábery pracovníků ke stavbě VC.

g /Deset se neobjevil žádný stavební dělník. Celá věc je zatím v klidu.

Kamarádi a kamarádky, kde z vás cokoliv ví o VC, jakoukoliv informaci, napište ji na poslední list časopisu, stejně napište váš názor, či znáte-li někoho, kdo se o VC zajímá, kde visí nějaká nástěnka/Brontosaurus/ a podobně.

Dík Sam

Ještě malé rýpnutí. Přilíší často kolem sebe vidím absolutní nezájem o věci které by nás zajímat měly. Nejmarkantnější je to u lidí, kteří se sice hlásí k ochráncům přírody, vytvořili si podle toho způsob chování a záslavy, ale přesto, když přijde na věc, je jim to putna.

Než však v prvních trampských esadách včetně té nejstarší, pojmenované podle amerického filmu "Ztracenou naději" či krátce jen "Ztracenkou", zazněly textově i hudebně zcela původní písničky, proběhl velmi důležitý proces. Nezbyvá tedy, než se vrátit ke zdrojům, které tramskou písničku formovaly. Byla již řeč o moderní taneční hudbě jako největší hudební inspiraci redicí se tramské písničky. Moderní taneční hudba se již od počátků dvacátých let linula z kaváren, čajeven i z nově dávážených gramofonových desek a bylo ji možno nalézt i v netových sbírkách s křiklavě penalevanými obálkami.

Jaroslav Mettl se také zpočátku držel metody přetextování cizích nápěvů a teprve později začal sám komponovat. Malý pohled na jeho tvorbu z let 1919 až 1926 nás přesvědčí o melodičtých zdrojích, které spatořoval tramskými texty. Blackova a Moravova píseň "Moonlight and roses" byla přetextována jako "Mládí, ach mládí", populární boston "Wonderful one" z repertoáru Paula Whitmana žil v tramské písňové bohatství jako "Já a můj stín", známý Legandův "Missouri waltz" se zpívá s Mettlým textem "Kamarádi, kamarádi, chvilje se nám hlas...", "Blue Adria" se přeměnila v tramskou "Arizenu", ze Stolzevy "Saleze" se zrodila Mettlůva "Prerie" a Whielereva "Dulcinea" si dokonce ponechala i původní název, ale Mettlův text, začínající veršem "Osada leží v alze šedé...", byl textově zcela původní prací. Vojenská dehedová písnička "Tiperrary" se zpívala s Mettlým textem jako "Dlouhá cesta je do esady" atd. Nebyly to však jen melodie amerického původu. Také jiné slágy byly vítaným zdrojem melodičké inspirace prvního tramského písničkáře. Tange "Violettera" skladatele Jose Pačilly se stala známou písní "Ptáčekové již zpívat přestali". "Le tange du rêve" zpívali tramsové dvacátých let jako "Tange-tramp", známá píseň "La femme à la rose" vyprávěla v tramské podání o kajaku, a podobného hudebního původu byla i celá řada dalších tramských písniček, které vyšly z pera Jaroslava Mettla. To byla první etapa vzniku tramských písniček. Mnohé z nich dnes žijí v esadních repertoárech. A co více, některé z nich vyplnily i širší zpěvní bohatství společenského zpěvu. I další autoři prvních tramských písniček postupovali touto cestou. Z Gerdenova "Malého denku na Michigianu" vytvořil Alois Škach "Volání", tentýž autor pak "Tange směřesse" změnil v oblíbenou a dnes uznávanou písničku "Nevěř nikdy ženám" a Frimleova "Krále tuláků v Námořníku na moři". Světový slágr E. Donaldsona "Yes Sir that's my baby", který zahájil v Evropě charlestonovu horečku, se po přetextování J. Vackem objevil jako "Z dále volá samota". Tramskému textu neunikl ani slavný slágr "Oh, Marie".

Nebyla to jen zahraniční taneční písnička, která dala melodičtý podklad tramským písničkám. Byly tu i zdroje vícenásobného domácího původu, které přispívaly k hudebnímu vykrystalizování tramské písně. Ani by to bez nich nebylo logické. V době po první světové válce zněla Praha písničkami mnohem méně romantickými, ale zato obecně zpívanými. Byla to dehedová píseň, lidovky, operetní melodie a především veselý kabaretní pepěvek, který za války sice hodně zchátral, ale zdaleka nebyl ještě na vedlejší koleji zábavné hudby. Český tramp také nechtěl jen podléhat snivým náladám a nesplněným touhám.

Pokračování.

Tramské kuplety někdy jen zaznamenávaly humornou formou lokální události, jindy se posmívaly esadním nedostatkům nebo je pranýřovaly. V aneb případech se tato kupletová forma písničky stala sbávaným lúkem pro satirické šípky, jimiž jsme neúprosně ostřelovali klava nehlava nepřátelské řady svých oponentů-pašourů a četníků.

Písnička "Tramské duška", či jak se jí říkalo "U kravení skály", je z oněch tramských kupletů jediná, jež se zachovala ve shvěvavě publikovaném stavu.

Setkání COUNTRY-FOLK-TRAMP.

Každoroční Setkání trampské, folkové a country hudby v závozním klubu Královepelské strojírně patří již tradičně bránským kapelám. Letos 11. listopadu vystoupilo celkem třináct kapel, které se pokusily předvést to nejlepší, co v současné době mají na "skladě".

Nápad prolínání písniček jedné kapely skladbami či písničkami druhé se ukázal být velice šťastným. Večer byl zároveň rozmanitější.

Bohužel celý úvod byl poznamenán nedostatečným zabezpečením ozvučovací techniky, kdy zvláště pravá polovina jeviště se stala strništěm nefunkčních mikrofónů. Což nejvíce poznamenalo černošskou kapelu VEDRO, která jako první účinkující rozvula své kytary, banje, mandolínu, kontrabas do stylu "modré trávy" a nevěštila newgrassu.

Ačkoliv zahráli stejně jako vždy, zahajující instrumentálka a skladby Light at the river a Suchého Pár dní potřebovaly potřebnou dynamiku.

O mnoho lepším dojmem zapůsobila hudební tělesa, které si programově vzale za svůj vzor pražský Spiritual Kvintet.

MOSTY hrají a zpívají černošské spirituály teprve od roku 1982, ale takové perfektně nastudovaný vokál čtyř až pětihlasý, jež zazněl v Jesue ten porazil Jerycho, strčil do kapsy i standardní výkon Spiritual Kvintetu. Další dva spirituály byly slabší. V Hříbí hříbí Jerón stejně jako v dalším Nabedy know ne zahřívaly jednotlivé hlasy příliš nad únosnou mez, nakladě k tomu, že vedoucí hlas se místy opědával.

Pe newgrassu a spirituálech se na scénu předral folk, předstávaný Vavřinem a Jaseň.

Obě sdružení rádi tvoří na poetických textech básníků, které zhudební. Vavřín si vybral Jaroslava Kvasnicu, Tonda Havlíček přidal textům hudební formu a hned tu byla skladba Koncert.

Tříčlenný Vavřín je doménou ženského zpěvu, mužský pouze pedalegovává a ve dvojhlasu zdůrazňuje klíčové pasáže. Kytarová hra nebyla příliš nápaditá, schéma doprovodné kytary a solové a častý rozkládání akordů bylo podřízeno celkovému účelu: více zpívat než hrát. Přesto Vavřín přivezoval dobrý folk a další písně Koryčany, Kelískovo Město se líbily.

Jitka Kelčová a Simona Dvořáková, tedy duo Jas, předvedli spíše více ženské krásy než-li folkové mistrovství.

Zřejmě ne bezdůvodně spustili Manaylon. Jejich orientace na básně Jaroslava Seiferta přinesla několik zajímavých nápadů, ale jejich provedení bylo nedostatečující. Znovu se potvrdilo, že záleží být skupina ve velmi malém složení - sesazení úspěšná, musí perfektně zvládnout instrumentální část zároveň se zpěvem a sbojí musí být na éleko vyšší úrovni.

Zpěvu citelně chyběl basový důraz mužského hlasu. Další folkové sdružení

Ensemble má už ze sebou hezkou řádku let. Začínalo v roce 1967 v smí-
členné sestavě. Přežilo elektrifikaci, až se ustálilo na třech pilířích,
kteří rozvíjejí svoji osobnost nejčastěji po vysokoškolských klubech.
V dobrém stylu zahráli zhudebněného Ivana Skály: Bílá alba, Heinche
Co démant máš a co perel a vrcholem byla píseň Felie především díky
použití páru houslí.

Do folku uspávaného sbecenstva přinesla trochu vzruchu FM Orchestra.
Jejich repertoár částečně vytvořil vedoucí Robert Švema, částečně
vznikl oprášením letitých songů. Sem patří černošský hot dance boogie-
-woogie Čistič bot, nebo ruská klasická balada z roku 1923 Senya. Z cel-
kové průměrné výkonu vystupoval jen sólový zpěv Roberta Švemy, který
má příjemně zabarvený hlas. Na hráčích byla příliš patrná nedostatečná
schránost, o zpěvu ani nemluvě.

Jedním z vrcholů večera bylo i vystoupení Wanaylenu. Wanaylen se představ-
vil opět v poznávané sestavě. Se souberu odešly Jitka Kelčová a Sinona
Dvořáková, a k Jackovi /Jarda Jakesch/ a k Vlastovi Kubíčkovi se přidal
kytarista a výborný hráč na foukací harmoniku Lubeš Javůrek. Tato
zněna přinesla mnohem lepší zvuk skupiny, zařazení harmoniky se ukázalo
být výborným tahem. Na Setkání zazněly tyto písně: "Kluci z našeho
ústavu"-parodie na známou melodii ze středního žánrového proudu popu-
lární hudby. Sloužila jako první píseň k upoutání pozornosti, což vyzně-
lo velice lacině a nebylo to příliš originální.

"Vlak do země snů"- hobeosárna s nádechem lehké swingovky, "Brněnské
tango", "Holka", "Sliny", "Kopka" a humorně laděná píseň Dědek. To už se
scéna opět hemžila zelenými vestami a bluegrassové Vědra opět dále
průchod své produkci. Skladby Sitting on the top off the world, Nehle-
čím jáni a Newgrass part no. 1 měly podstatně kvalitnější ozvučení
a tudíž vyzněly mnohem lépe.

Po přestávce se před zraky posluchačů mladá, nicméně úspěšná sdružení
Stíny. Příchodem kontrabasisty Ondry Rybníčka získaly osobnost, která
členy sdružení usměrňuje. Přesto skupina kolísá mezi transpekou písničkou
a spirituály. Píseň Pane můj byl jakým-si pokusem střední cesty, ale nut-
no říci, že neúspěšným. Oproti tomu, před mikrofony zpívající spirituál
My lord a další Pojď dál svůj úspěch měly.

Silvesty zpívající od roku 1980, nehrají něco zvláštního, k čemu by je
nutilo zařazení elektrofonické baskytary, která vypadala vedle klasických
nástrojů velice poživně.

Příznivějším dojmem započal bluesový Hawg, jež je vlastně odštěpkem
FM Orchestra. Ke dvěma kytaristům se přidala Rozana Lečkalová a zazpí-
vala Město, Blues studeny paněčli, Štěstí.

Velice zajímavé bylo pozorovat souboj dvou stylevě příbuzných skupin
Ozvěny a Lokátorů. Názery na ně se neustále různí, vedou se nekonečně

aiskuse, které z nich je v současné době lepší, proč Lokátoři, ať na to měli, nehráli na Forté atd., což však není účelem tohoto článku.

Lokátoři, co se týče scénické úpravy a vlastní tvorby byli mnohem nápaditější. Krásný symbol v třetí části Tramské Trilogie Světélko v temnotách, bylo kolevání zapálených svíček hledištěm při vypnutém osvětlení. V písni Naděhy a počehy reagovali na smutnou současnost rozkopané Brno. Úspěchy byly rovněž Stříbrnej a Vězenský blues.

Ozvěna se proti Lokátorům představila perfektně znějícím, profesionálně zpracovaným vokálem. V něm se Ozvěně Lokátoři zatím nejsou schopni rovnat. Jenže to bylo taky všechno, ať byla Ozvěna lepší. Instrumentálně jsou obě skupiny na tom stejně.

Ozvěna utekla od tramské písničky někde k folku a z vlastní tvorby hrála pouze jedinou písničku - Vozy. Ostatní mají autorsví někeho jiného.

Mile - Dylanův Blowing in the wind

Vlaštovky - pražské Jitro

Outsider waltz/pro účely Ozvěny píší se Outsider waltz, desuá jsem nepochopil proč/ - se snad představovat nemusí.

Přesto všechno Ozvěna působila vyspělejší dojem a publikum mělo možnost si s nimi zazpívat.

Ozvěna byla poslední vystupující večera.

/ Sam /

V SÁLE A ZA NÍM

DROBNOSTI
Z OZVĚNÝ

Nejdřív se příslušný kus zdi napapke lepidlem, pak se vezme plakát a přilepí. Je to úplně jednoduché - ovšem než se lepidlo přemístí, nějakou dobu to trvá. To už se shlukne pár lidí a čekají. "Jo, určitě - už je to tady - vo raketách!" A pak to zklamání - na plakátu trampská skupina Ozvěna.

=====

"Ten název písničky Čitina zatím nepiš, ona ještě nemá název. Čito, Čito, tak jak se to bude jmenovat?" "Nevím", ozývá se v hluku šatny. "Tak nebudeme vymýšlet nic složitě a nazveme to Láskou."

=====

Ty malomocný mám vyhodit nebo je tam dáme?

=====

"Hledáme nějakou Antonínovou, máme tu promítat dísky!" "Pojďte dozadu." "Je tam někde Čita nebo Žralok?"

=====

Silence: "je to tak. Už jako ve třicátých letech, samý trampský písničky a pak ten Táborovej oheň tak vypadá. Lidé totiž Honzovi skoro nic jinýho nepoškou. A to si nemyslím jen já..."

=====

"Žraloku, mám tady ten dík s pořadím písniček. Sakra, teď jsem ho tady měl!" "Vidíš já věděl proč si ho od tebe nevzal dřív, dopadlo by to stejně." "Už ho mám, on tady leží!"

=====

"No na vánoce bys měla Čito upéct cukroví pro všechny. Pak bysme to roznášeli po sále." "A vanilkový rohlíčky budou jako vrácenky" "Hmmm, a upečeme je z moduritu!" "Nebo by si každéj mohl donést vánoční stromek a byla by soutěž o nejlíp vyzdobenej stromek."

=====

"Tak na vánoce si vezmete výstavu vy, jo?" /Žralok/
No tak se dívejte a nadávejte

... třeba že není trampská ...

Pro úplnost ještě pořadí písniček z minulých večerů:

65. večer /27.10./		66. večer /17.11./	
1. Outsider waltz	67	1. Vlastovky	106
2. Vozy	63	2. Lásky	38
3. Vlastovky	57	3. Píseň trati & kolejí	37
4. Podivnej sen	56	4. Proč vracíš se	30
5. Duňová cesta	28	5. Balada probdělé noci	28
6. Míle	21	6. Míle	24
7. Waltz o setkání	12		

Trapsavec 1983

TŘETÍ
POKROČOVÁNÍ

A v dnešním čísle zbývá dopsat vítězné příspěvky kategorie pokročilých ...

REGULACE STÁŘÍ

"Jo hochu, už nejsme nejmladší," povídám takhle jednou na štrece, když už mi připadalo, že jako nemůžu. Hřešil jsem na to, že tu není nikdo z naší psavecké bandy a že mou samomluvou trpí jen můj pes Lesan. Oni totiž tvrdí, že nemám nárok úpět nad věkem, neboť ještě nemám za sebou tři křížky, načež se nemohu počítat do jejich klubu dědků. "Nojo, mě už opravdu bolejí nohy a celý hřbet vod rance, nebudem vodpočívát?" Lesan se vyčítavě podíval, jako že nám chybí už jen kousek na vršek Zakletého, ale pak se stulil k patě smrku, kde nebylo tolik sněhu a trpělivě sledoval jak si cpá fajfku a funím jak sentinel. "Koukej ještě kus a pak budem na fleku, je tam takovej betónovej barrec, říkaj tomu řepík, vohřeju si šmejdů, tobě vosmahnu kus držky, co ti vleču vod rána na zádech, pak budem ležet, koukat do vohně a lenošit, jo?"

Lesan moudře koukal a už byl zase kus vepředu. Konečně jsme došli až k trianglu odkud bylo na ten malej bunkr, kam jsme se kdysi sjížděli a považovali ho za svůj, vidět. "A hele bráško, máme vobsazeno, povídám když jsem zahlídl jak se z bungru čoudí.

A než jsem to domyslel, ženou se k nám dva čuvači, bílí jak ta pláň vokolo a jen jazyky dávaj na dálku tušit, že mají čím nás kousnout. Lesan se připravil do bojový pozice a ohlíží se po mňě, jestli mu jako neřeknu, aby toho nechal, což by jistě ve svém postavení uvítal. Tak mu to řeknu a už je za mnou, odkud lišácky pokukuje co a jak.

V tom se ale vodhrne celta, která visí na vchodě a vykukne fousatej ksicht: "Kluci, alou na místa, to je tramp a ti se nežerou, to byste mohli vědět." Kluci poslechli a já i Lesan jsme si značně oddychli. Ven vylez takovej stařík, celý v kůžích jak z knížek pana Londona, podává mi ruku a říká: "Já jsem Šedivec, jinak Lojza Šedivej z Olešnice, ahoj..." "A ..A ..Ahoj," povídám skoro normálně a koukám jak pět na šest na ty krásný kanadský sáně s postrojema, co jsou hned vedle. "To jsou vopravdický?" "Ne, z marcipánu, hahaha ... To víš, už jsem nějaký ten pátek v důchodu a tak si hraju. Jezdil jsem sice už dřív, ale teď mám na to víc času. Cheeš rum?"

Bodejť by někdo nechtěl. Aspoň se drobet vzpamatuju. Kluci se vočuchávají s Lesanem, von není žádný prtě, trošku přerostlej vovčák, ale myslím, že teď bude mít komplex. No co, já ho mám už taky hezkou řádku roků. Ten komplex. A tak si medíme u ohně, kecáme vo všem a znova dokola, Šedivec nepohrdl lanšmejdem a pesaní se dělej vo držky. Ty vařený. Tak tohle by měli vidět kluci z party co se teď válej na chalupě /jména taktně vynechávám, říkaj si dědci a v zimě nevyjedou, neboť plotýnky jsou svinstvo.

A Šedivec tady rajtuje po hřebenech, bágl mu vozej jeho "kluci" a je jen pár let v důchodu.

V duchu jsem vodvolal svou počáteční větu o stáří a ty sáně začnu dělat co nejdřív. Důchodu se totiž nemusím dožít, když si příští rok můžu začít podle psaveckejch regulí říkat dědek!"

3.místo povídky pokročilých

/JUAN, Náchod/

DRAZE ZAPLACENÁ ÚČTA

Dějiště: Praha hlavní nádraží. Obvyčejný pátek. Začínal měsíc jarních toulek.

Nástupištem se o holi belhal stařec a očima hledal vhodného mladíka, až si jednoho vybral. Mladý pane, prosím vás, cpal mu usmolenou dva-

cetikoránu, byl byste tak laskav a obsadil mně jedno místo? přijížděl vlak, který by potřeboval ještě několik vozů, aby slogan o rychlé, bezpečné a pohodlné dopravě platil aspoň z jedné třetiny. Nicméně stařec nakonec seděl, hned vedle onoho mladíka. Mám tady v Praze dceru, vyprávěl mu s dávkou pýchy. Jen to cestování kdyby k ní bylo lepší. Kdyby mně nikdo neobsadil místo, celou dobu bych stál, a nohy mně přece jenom nesloužejí. A z nádraží to pak do starobince mám ještě pořádný kus cesty. Já vím, dvacetikoruna dnes nejsou žádný peníze, ale víc opravdů dát nemůžu. Prosil stařecky mládence, který zatím bankovku odmítl. Nakonec ... Jsem si nechal vnutit dva pomeranče. Nebyl jsem schopný tři hodiny odolávat protislužbě dědy, který měl radost, že může sedět. Teď ty pomeranče leží přede mnou na stole. Bojím se, že budou hořké.

3.místo povídky pokročilých

/DAVID SAMEK, Trutnov/

ZROZENÍ KAMARÁDA

Spadl mi kámen ze srdce
a mému muži na nohu
/Chudák ještě si se mnou užije
bezesných nocí/
Ale na tu jednu noc
nikdy nezapomenu
Na tu noc
kdy jsem vzala kufr a jela
bylo stříbřitě modré svítání
narodil se dena život
zatímco já s hlavou plnou
nezodpovězených otázek
ležela v předsálí PO TOM
a slyšela z dálky dětský pláč
a nějaká čísla
Unavená s rukama na břiše
A je to holka
Myslela jsem na tebe
co děláš a jestli ti není těsná
trasa telefon-okno-telefon
a neměla jsem ani tušení
že se pomiluješ s kteroukoliv ženskou
která se ti dostane do rukou a citů
/Jsi přece chlap/
Tahle se jmenovala Samota
a mně se chtělo zavřít oči
a znovu na chvíli uvidět uzlíčky
narozených ručiček
Noc byla dlouhá
Ráno milosrdné
Sestřičky - labutě s modrými svěšenými křídly
Píčky: TO SE TAK TĚŠÍTE MAMINKO
a z transfúzního přístroje a tvého srdce u telefonu
sálalo teplo lidské krve.

3.místo poezie pokročilých

/ŠMUDLA, Havířov/

TÁBORÁK

Pomalu
po kousíčkách
jdou stromy do nebe
a cestou ještě několikrát propíchnou
tmu nad námi
špendlíčkem světla
když na rozloučenou
ještě jednou
rozkvétají

protože smyslem života
je vidět si do očí
Pomalu
po kousíčkách
jdou stromy do nebe
Neoslňující
Nejbliž jsme si
u dohořívání

3.místo poezie pokročilých

/PETR, Praha/

ŽIVOT JE KRÁSNEJ

"Hele, vole, bouračka. Pojď se tam podívat." "Nech to plavat, ujede nám vlak." "Třeba tam potřebujou píchnout." "Ty snad nemáš voči! Nevidíš co je tam lidí? A pak já děsně nerad dělám čumila. Tak už pojď." "Dyž já bych celej vandr nestál za nic, já se tam musím mrknout." "Ach bóže, to jsem nikdy netušil, že seš takovej samaritán. Vendy si znechuceně nadhodil usárnu a vydal se za Prckem, který už mizel mezi davem." "Pardón, zahučel, když zjistil, že pod jeho pohorou zůstala čísi noha." "Kam se cpeš vandráku?" "A nemávej mi tu tím špinavým ešusem nebo si tě podám." "Trhni si nohou, dědku." "Ach, chlape, chlape, vždyť nemáte žádný vychování!" Konečně rozhrnul první řadu čumilů. Kapota auta objímala sloup veřejného osvětlení. Ten zřejmě nevydržel náraz a nalehl na střechu Škodovky. Rozcuchaný mladík v bílé košili a v obleku se snažil vytrhnout zkřížené dveře. Vendy se ohlédl a teprve teď uviděl Prcka. Držel za ruku nádherně opálenou dívku. "Slečno, vy asi víte, kde je tady nejbližší telefonní budka, že jo?" "To vím.. " "Tak tady máte korunu a skočte zavolat záchranku." "Třeba už někdo volal." "Lepší dvakrát než vůbec..." Mezitím už Vendy shodil usárnu na zem vedle Prckova telete. Jedním pohybem vytrhl z popruhů sekeru. Položil mladíkovi ruku na rameno: "Hele zkusíme to takhle. Ty budeš dolů páciť a já se do toho opřu. Jo? Připravenej?" "Mhm." "Tak kamaráde jedem. Hej..." "Nejde to." "Eště jednou. Zaber. Hej..." Dveře praskly a Vendy se složil k nohám diváků. Ochotné ruce mu pomohly vstát, ale pak se zase honem anonymně stáhly zpět. Do auta nebyl pěkný pohled. Žena za volantem seděla nepřírozeně zkroucená a chlapec na vedlejší sedadle měl obličej plný krve. "Pojď sem, Prcku. Podrž jí hlavu, tak!" "Opatrně..." Zvolna ji vyndávali z auta. Měli s ní co dělat všichni tři. Položili ji na trávu. Nad nimi se zastavila žena s plnou nákupní taškou. Beze slova ji pustila na zem. Dva rohlíky vypadly do prachu. Zkušeným pohybem zdravotnice prohlédla ústa a nahmátla tep. Kluci přeběhli zase k autu. "Je pěkně pořezanej." "Sakra, má tam zašprajcnutou nohu. Natoč ho trochu." "Dobrý?" "Eště kousek. Tak. Doprdle práce. Dálejte!!" Z uvolněné nohy vytryskl proud jasné krve. Položili ho hned vedle auta. Zezadu už se přibližoval zvuk houkačky. "Prcku, šátek. Eště náky škrtidlo, honem." Vendy mu vytrhl z opasku lžici, aby zatáhl tepnu. Ale to už se nad nimi objevily bílé pláště a na dlažbu dásedla nosítka. Prcek využil zmatku a táhl Vendyho pryč. "Seber usárnu a jdem. Za chvíli jsou tu policajti a jak to tak znám, nechytli bysme ani ty další dva vlaky." "Budou chtít svědky." "Boha jeho, ty snad nemáš voči! To nevidíš, kolik jich tu kolem dokola je?" "Asi máš pravdu. Jdem." A bez dalších řečí nasadili pochodové tempo. "Ppčkej, kam jdeš? Nádraží je přece támhle." "A to si myslíš, že tě takhle zřízenýho pustěj do vlaku? To tě dřív zavrou pro bestiální vraždu. Nejdřív se támhle v kašně opláchnem!" Teprve teď si Vendy uvědomil, jak vypadá. I po umytí mu zůstala krev za nehty, o šatech nemluvě. "Fuj, jsem jako řezník. To všechno kvůli tvému zvědavému nosu, Prcku." "Ještě řekni, že nemáš krásnej pocit?" "Copak pocit. Ale mrkni na můj krásný zánovní džíný." "Tak je vypereš, no. Flek sem, flek tam..." "Jo a zase se mi srazej tak, že je nezapnu." "Hele Vendy, na to je jednodušej recept. Vlezeš do rybníka, vypereš se, vylezeš a necháš se uschnout. Ostatně, mě to asi taky nemine..."

"pakáž zatracená, jdete z tý kašny dolů! Chuligáni nevycválení. Dyť je to památka." "To koukám. Dokonce chráněná." "Tfu. Před ničím nemáte úctu." "Ale máme. Jenže vy to zrovna nejste." Zatímco starý pán lapal po dechu, Vendy i Prcek popadli zavazadla a rozchechtali se na celé kolo. "Holoto drzá, už ať jste pryč...", sípal za nimi pobouřeně ochránce památek. "Nic si z toho nedělejte, dědo. Život je přece krásnej," zavolal na něj Prcek, ještě než zahnuli k nádraží. "...že jo, vole?" Dodal a vesele žduchnul do Vendyho.

2.místo povídky pokročilých

/ILKA, Praha/

DEN DLANÍ TLESK

Pavučina napjatá mezi vrcholy
javorového listu
lačnického po vyzývavé červeně
Ještě ne září
a srpen je dávno pryč
Mystika babího léta
tvrdošijně potlačovaná sloupy
vysokého napětí
Napjatý luk zlatého střelce
zastraší jen sám sebe
a střela o vlasek mine srdce
vyřtí v rozpraskané kůře stromu
Na počítadle listů už houstnou mezery
Svítá k podzimu

2.místo poezie pokročilých

/LIŠKA, Praha/

KLOBOUK

Mám vztek, že jsem si vůbec to černý letiště s sebou bral. Vyhrabal jsem ho včera ze skříně, prej svatební hogo fogo klobouk po babičce, ale na čundr je dobrej. V případě potřeby poslouží jako paraple nebo vochranná moskytiéra proti komárům, aha, vy nejezdíte ven? Tak to se nedivím, že nevíte co taková svatební hučka vobnáší. Trochu jsem ji votřel vo rohožku a dal jí správnou čundráčskou fazónu, podíval se do zrcadla, jakej jsem fešák, a celej večír se těšil jak druhý den vyrazím, alidi se bádou votáčet a vzdychat, jó, takovej klobouk bysme taky chtěli, kdepak se dá koupit? Tak to bylo včera, ale teď jsem rád, že jsem si ho moh sundat a připevnit vzaduna tle, i když jsem zase přišel vo ten pocit rodilýho Texasana. Ale čert vem klobouk, za hodinu mám bejt na silnici u křížku a já tu ztrácím čas takovejma srandičkama. Tak abyste věděli, my nejsme vobyčejný vlakoví trampové, my chodíme po svejch, a když už to nemůžeme vydržet, tak zas kus cesty lokálkou, něco jako indiánskej běh, jestli víte vo co de. To - "pane! pane, počkejte..." snad to nevolaj na mě, já byl vodjakživa Prcek Tom, "pane, něco jste ztratil." Malej kluk mi pořádá zvalenou babiččinu pýchu. "Dík, "povídám a kluca si dál nevšímám. Slyším ale, že za mnou běží a červená taška s učením mu fachtá na zádech. Konečně se mnou srovná krok. "Pane, "zatváří se zasněně, "to je krásnej klobouk! Můžu si na něj eště šáhnout?" Myslím si, dík, seš hodnej, žes mně ho přines, ale teď už mě neovtravuj. Spěchám. "tak můžu?" Je neúnavnej. Nechám ho šáhnout, snad už půjde. "A pane, vy ste tramp?" "Jo, "ucedím. "A trampové pořád někam jezděj, že jo?" "Hm..." podíval se na mě, ve vočích mu přeskočily takový jiskřičky jako v zimě na elektrickém vedení a vyrazil ze sebe: "A kam vy jedete?" "Pryč?" povídám výhrůžně a spokojím se s tím, že už se ho asi nezbavím. Viditelně se mu přemílá v hlavě kam jedu, ale pak to nechá plavat. "To na zádech, to je batoh, ne?" Už jsem myslel, že zalkne, ale tohle mě dožralo. "To je tele, "říkám, "jestli to náhodou nevíš, je na tom kůže z pravýho telete." Kluk se na mě zbožně podívá.

Blížíme se k aleji, která se jako poslední výkřik našeho unaveného města zakusuje do polí. "Hele," povídám, "seš fajn, ale já už teď musím sám. Běž domů, tady by ses ztratil." "Já už sem se asi ztratil," vyhrkne nejistě. "Já trefím jen voď školy." No pane jo, já se tady štvu, abych to stih, a nakonec musím s klukem zpátky ke škole. "Tak pojď. Tys mě teď zavařil," vzdychnu si a změním kurs. Kluk chvíli mlčí, asi ho žere svědomí. Pak se znova ozve: "Já bych chtěl bejt taky tramp. Já... já budu s váma, já bych to vydržel, fakt," slibuje se slzama na krajíčku. To mě teď dorazilo. Mlčky přecházíme ke škole. "tak čau. A neřvi, trampové neřvou," říkám mu a v tom mě něco napadá, votočím se a vrazím mu na hlavu svůj vobrovskej filcovanej klobouk. Spadne mu ažk bradě.

1. místo povídky, pokročilých

/JOLANA, Hradec Králové/

OCHRANÁŘSKÁ

Byla kytka
a už není
zato hloupost kvete dál
a na její
vyhubení
by se jeden načekal

1. místo poezie pokročilých

/ILKA, Praha/

MEZI BŘEHY

Po vzoru tažných ptáků
sny věčných návratů
házíme do bodláků
s radami od tátů

Tím věčným koloběhem
pořád se vracet zpět
Zapadly cesty sněhem
a domov nevidět.

Žijeme pod obojí
jak vloni zvoní zvon
ještě nám voní chvojí
a dřem se o beton

/...nevítězný příspěvek.../

/FENIK, Havl. Brod/

A na závěr ukázka z básničky, která na Trapsavci nás všechny rozesmála. Sint ji výstižně zařadil do trampské poezie agitační ...

Byli jsme a budem
a jsem na to hrd
tisíckrát to heslo
z našich krásných Brd
Rozlehlo se v kraji
bohatém i chudém

/smích a připomínka "Houlo, to se ti povedlo!"/

ano trempi, ano, byli jsme a budem
Ať si měšťák soptí, hajný ať se vzteká
k smíchu nám je jejich nenávisti řeka,
ať se sami spálí v hněvu ohně rudém,
my jsme trempi, ano byli jsme a budem
Pokud na Šumavě jediný strom stojí
potud budem vždycky připraveni k boji
pokud budem vládnout jediným jen údem
my jsme trempi, ano byli jsme a budem
Nelekne se ďábla ani satanáša,
znovu objeví se stará touha naše

/veliký smích/

Karpat'ské hry

DRUHÁ
ČÁST

Nezbylo než se vydat do kruhu ojedinělého, křivolakého tvaru. Ne-
poznal jsem nekonečný světokruh do šířky, ale malý zeměkruh do
hloubky. Byl to neobyčejný kruh, krásný. Chodil jsem v něm většinou,
a také nejraději sám. pěšky. Tisíce kilometrů. Byl to podivný kruh,
bylo v něm všechno pro tmavou hlavičku - veletoky, velehory, vodo-
pády, ledopády, pasti na rysy i propasti s orly, slané roviny, horké
planiny, hebké písčiny, stepní traviny, koně se na nich pásli, jese-
teří vody, lužní pralesy, komáři k nevydržení, hory, ze kterých ne-
vidět dokola nic než hory, nejčistší osamělá jezera, skalní bludiště
s rostlinami jejichž vůně se nezapomínají a jejichž jména zpívají,
Nekonečné bukové lesy východu, černí kanci jejich pání, pusté raše-
liny, bahnité řeky s kolmými břehy, v nich hnízda vlh nejpestřejších
ptáků, losi a lososi, vlci a medvědi, divoké kočky, pastýři v kožíšcích
starověké ovčích pastvin, víchry, dřevo na tisíce ohňů osamělých
noclehů. Prožil jsem v tom křivolakém kruhu všechno o čem jsem se do-
čítal v knihách o dalekých krajích, všechno po čem jsem toužil. Pak
se ale začalo cosi dít s blaženou zemí. Zprvu nepozorovaně, ale pozdě-
ji stále rychleji a víc v ní přibývalo zákazů, zápachů, tlustochů,
cizinců, asfaltu. Jako plaché zvíře jsem cítil, přišel čas táhnout
o kus dál. Táhl jsem k východu po Karpatech a přišel do rumunské země.
Zamiloval jsem si ji stejně slepě a nerozumně, jak jen se dospělý
muž dokáže, k posměchu všech, zamilovat do mladé dívky. Vrátila mně
starou radost. Nalezl jsem hory, na kterých dosud celé dny nepotkáš
člověka, jejichž vody jsou sladké a lesy bezcestné a na jejichž pas-
tvinách a skalách můžeš hrát dávné hry. Teprve nyní přijde to hlavní
bratříčku! Chci ti vyprávět o rumunských horách i o hrách, které v
nich můžeš hrát. Chtěl bych ti popsat některé rumunské kraje, jako
pohádkové země - napůl skutečně a napůl stejně pravdivě. Ale tak, jak
je vidí děti, bez zbytečností, se zachováním tajemství. Musíš se ale
smířit s tím, že možná ani v Rumunsku nenajdeš již všechno úplně
stejně. I tam se leccos velmi rychle mění. Pospěš si! Ale tak tomu bylo
vždycky. Každý věk si musí vytvořit svůj vzor krásy a divokosti pří-
rody. I já jsem musel. Divokých věcí ubývá, ale i ty najdeš ještě mno-
ho krásného. Jen hry osamělých poutníků snad zůstávají dosud stejné.
Popíšu ti některé z nich. Za mých dávných lepších dnů mi působily
radost.

Opatrně jako indián se plížím k tvému ohni. Chci ti něco říct, něco
tě naučit a přitom nevím proč to dělám, nepokazím-li něco. Snad při-
cháším jen proto, že cítím z tvého ležení, z tvého tábora, vůni nudy,
ale i touhy, prázdnoty a omrzelosti, ale i dobré vůle, lenosti ale
i odhodlání, závisť, ale také dychtivosti. Jsem s tebou hedvábný
bratříčku. Blaženější je dávat nežli brát. Ale nejdůležitější je pro-
budit touhu, otevřít oči, nadchnout, to je nejtěžší úkol. Ostatní
už záleží jenom na tobě. Poslední věty vyzněly možná velíkášsky, ale
nemyslím to tak. Ať Dobré štěstí řídí moje slova ...

/POKRAČOVÁNÍ PŘÍSTĚ/

wwwwwwwww
C H V Í L Ě
wwwwwwwww

Den smutně salutuje
a zamyká za sebou
na dva západy

První západ
Slunce
rozpačitě rudne
natvých nahých zádech

Zámek dne se otáčí
k druhému západu podoben orloji
s jeho neodvratnou jistotou, že apoštolů není
víc než dvanáct a že po kohoutím křiku
přijde ta hubená holka s košou

Tajemství druhého západu zatím nemáme
Jsem příliš zaujatá pozorováním té
která vstupuje
Její
Nejjasnější
Tmý
Tmoucí

wwwwwwwwwwwwwwwwwwwwwwwwwww
O S P A L Ě N Ě Ž N O S T I
wwwwwwwwwwwwwwwwwwwwwwwwwww

Neony zvoní klekání
V tvých očích vycházejí
hvězdy a květiny
padají na zem mezi stíny
na břeh ježera kde roste rákosí a kmaín
kde dřevaři po skončení práce pijí
kořalku z jeřabin

A mně se chce tak spát
spát
Ve stínu tvých vlasů
Spát na nic nemyslet
při zvuku tvého hlasu se probouzet
jak kuchař
v pohádkách kde spí se stovky let
a znovu usínat
s hrstí tvých vlasů na čele
a trochu žárlit na slunce
které tě po těle kreslí
malé nepochopitelné obrázky

/ VÁCLAV HRABĚ - - - STOP TIME /

S n a d j s i p o z n a l i t y

Jsem tulák, kráčí po zapomenuté pěšince, po zachmuřenou oblohu,
z níž tu a tam presvítají paprsky životodárného slunce.
Kráčí a hledím chodidly tenhle koutek laskavé, tiché přírody, která
mi snad dopomůže najít opět vnitřní jistotu a mír na duši.
Jsem sám, staré vojenské sako částečně zakrývá ošoupané kalhoty
a třepící se nahavicemi, mírně předkloněn odělávám tíže usáry.
Nevnímám její do kůže zařezávající řemeny, ani kolem krku tisící
bledomodrý šátek, nevnímám ani vybledlou košili s nutnými záseby,
ačkoliv rytmičky naráží do pravého boku.
Jsem příliš zaujat rozbouranou myslí a vtíravou seblítostí, jež
v sobě ukájím těch pár dní, co jsem se to dověděl.
Jsem roztrpčen na nejvyšší míru, jsem teď nepříjemný a nesnesu
nikoho vedle sebe.
Snad proto jsem se ponořil do lána blahodárné matky Země a
kojícím obejmul její nespoutanou přirozenost.
Hebké větve stromů mi čechrají vlasy a zanechávají v nich opadlé
jehličky, praskot chrastí doprovází mou pouť.
Jdu bez cíle, tam, kam mne zavede mlhavé jitro.
Pěšinka ústí v nevelkou mýtinu plnou roztroušených šišek. Shýbám
se pro jednu z nich a schovávám se strýčka přírodu.
Ze mýtiny narážím na kublující petúčky s kapradinami. Průzračná
voda se valí již mnohé let vymezeným korytem a tříští se o kameny,
které se pyšně jako páv roztahují všude, kam oko pohlédne.
A já je pozoruji.
Zářící sluneční svatozář se konečně prodrala skrz mlhavé pozadí
jitro a zaplňuje prostor kolem mne a najednou cítím, jak mne
povznáší ten vzácný pocit splynutí se vším, co mne obklopuje,
jen roztáhnout křídla a vzlétat.
Vše ostatní, co tížilo mou duši najednou přestává být důležité a
já toužím být onim básníkem, abych té, s níž měl být hezčí svět,
mohl zamávat jak mávají koruny vysokých borevic dálkám a říci:
Sbohem, sbohem a kdybychom se již vícekrát neviděli... šáteček.

/ Sam/

BÍT

Sám
ve dvou
v nekonečnu
nebo
možná
jen
v životě

ROSA

Nebe
plakalo
aby
počkalo
na
další
znovuzrození

/Šuška/

KAPKA ROSY

Zvedl kytku a podíval se na ni proti slunci
na jednom z lístků se zatřpytila kapka rosy
Tu kytku někdo utrhl a když se jí nabažil
tak ji zahodil
Škoda, že si nevšiml té kapky rosy
Větrík se prohnal mezi stébly trávy
a slunce otevřelo okna mezi mraky
A nesmlouvavým parskem před tulákovými očima
spálilo tu rosu
Život kapky je u konce, ale druhá se mu koulí
z oka k nosu

/Cly/

HODINA CHEMIE

Nebe už ztmavlo
asi se mu chce spát
a po holé větvičce skáče drozd
taky bych skákala
po holých lavicích
pod světlem osmi zářivek
co byste asi řešl pak
pane profesore ?

CESTA

Vede
k slunci
možná
u něj
končí
poutníku

/Šuška/

STRÍPEK Z CESTY

Začátkem zimy je zase les jinačí
na rtech mrznou rýmy
a slunko na všechno už nestačí
Začátkem zimy tuláci své domy zabalí
tak šlapej cestou s nimi
dřív než sníh jim kroky zpomalí

/Belmondo/

ŘEČI

Jdou
kolem mně
spím
neslyším
Šípková Růženka
čeká
na polibek
na slova

/Šuška/

NAUČNÁ STEZKA TRPASLIKAŘSKÁ

Fot. dokumentace:

Imatrikulační kámen:

